

CORINA ISABELLA CSISZÁR¹, ROMÂNIA

Interviu cu Protopopul Drd. Dan Sidău, despre Academicianul Mihai Pop

L-am cunoscut pe domnul Dan Sidău în anul 2018 la Glod, unde am realizat un film documentar etnografic, „Ruga la țarină”, prin bunăvoința domniei sale, care a fost de acord să apară în acest film, în calitatea sa de preot. Ne-am reîntâlnit cu bucurie, pentru un interviu, în toamna anului 2024, la Centrul Cultural Pastoral „Sfântul Iosif Mărturisitorul” din Sighetu – Marmației, instituție pe care domnul Dan Sidău o conduce cu devotament.

- Unde ați făcut studiile?

- Școala primară și gimnazială la Vișeu, pe urmă seminarul la Baia Mare, facultatea și masteratul la Oradea și celelalte la Baia Mare și Timișoara.

Am fost hirotonit diacon la Vișeu, am slujit ca diacon aproape un an de zile. Pe urmă 6 ani am fost preot la Glod, de 6 ani sunt la Sighet, de câteva săptămâni protopop al Sighetului, de 4 ani director al Centrului Pastoral „Sf. Iosif Mărturisitorul”, paroh al catedralei de 2 ani de când s-a început reabilitarea.

- Ce v-a determinat să scrieți o teză de doctorat despre Academicianul Mihai Pop?

- Tatăl lui Mihai Pop era de loc din Săliște. Și pentru că era o regiune, nu erau granițele puse, s-au mutat la Apșa de Mijloc unde tatăl său a mers ca preot. Pe urmă a fost protopop. Mihai Pop avea 5 ani când s-au mutat părinții de la Glod la Apșa. Părintele Ștefan Pop, așa s-a numit tatăl Academicianului Mihai Pop. A revitalizat slujirea atât în Glog, cât și în Slătioara, mai ales prin slujirea bisericii de acolo, Biserica fiind ctitorie a părintelui Ștefan Pop, pe care o începe la 1905. Și într-un timp relativ scurt, aproximativ 2 ani, termină de construit biserica de la Slătioara, pentru că formau o parohie Glod și Slătioara. Este o biserică de zid. Evident că de atunci a mai suferit modificări, dar ctitoria îi aparține. După aceea, dumnealui pleacă la Apșa. Mama Academicianului Mihai Pop, Iuliana Lazăr a fost sora lui Ilie Lazăr, marele om politic, cu o anvergură deosebită. Ajunge să studieze la București deși era impropriu ca cineva din zona asta a Maramureșului să studieze la București. Ilie Lazăr îl ia sub tutelă pe Mihai Pop și asta îl ajută să crească acolo ca imagine. Evident, că apar și unele probleme când situația economică se schimbă, dar Mihai Pop a știut întotdeauna să fie echilibrat, a știut să iasă în evidență prin ceea ce știa și reprezenta, dar în același timp, a știut să fie omul la locul lui și să nu atragă atenția asupra autorităților, ca să nu fie și el închis. Că dacă stăm să ne gândim la toți cei care au făcut parte din echipele de cercetare Gusti, aproape toți au trecut prin temniță. Iată, că Mihai Pop, nu.

¹ Drd. Școala Doctorală de Studii Culturale, Facultatea de Litere, Istorie și Teologie, Universitatea de Vest Timișoara; redactor – șef la revista Memoria Ethnologica, Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale „Liviu Borlan” Maramureș.

Bustul Academicianului Mihai Pop, aflat la Centrul Cultural Pastoral „Sf. Iosif Mărturisitorul”; foto: Florin AVRAM

Într-o perioadă îl găsim pe Mihai Pop ca director administrativ al Fabricii de ciment din Fieni. Cu siguranță că i s-a spus „trebuie să te retragi din poveste pentru un timp”. Acolo găsește un om care îl ia sub tutela lui, un om care era șeful mare al fabricii din Fieni. Îi oferă o locuință și Mihai Pop spune în memoriile sale din „Sala luminoasă” unde au avut loc interviurile cu Dimitrie Gusti, că omul ăsta l-a tratat ca pe o personalitate. L-a tratat pe măsură, de fapt. Și îi oferă o pâine bună și un loc retras.

El rămâne foarte atașat de Ovidiu Densusianu. Și licența și-o va face cu dumnealui. Mihai Pop încă de acasă vorbea câteva limbi străine, româna, maghiara, ucraineana. Și asta pentru că fiind o familie bogată, și-au permis bone de la care a învățat. Avea și deprinderea asta pentru că Mihai Pop știm că vorbea fluent, la un moment dat, 11 limbi. Mergea la diferite congrese. A fost și Directorul Institutului Mondial de Folclor de la Urbino. Mergea la conferințe la care veneau din întreaga lume participanți. Este surprins un moment așa teribil, Mihai Pop aduna în jurul său participanții și le vorbea fiecăruia în limba lui, despre folclorul țării lor. El ținea la povestea asta și se pare că e moștenită din cercetările lui Gusti, vis a vis de folclorul comparat. Și când Gusti pleca în cercetare spunea că o cercetare ca să reprezinte cu adevărat ceva, trebuie să fie interdisciplinară. Asta era deviza. Și Mihai Pop rămâne fixat pe povestea asta. Ori pe lângă partea asta de interdisciplinar, el vine cu structuralismul în țară. El este cel care aduce ideea de structuralism în universitățile din România. Și Ioan Petru Culianu zice că: „Moșu ne-a tâmpit cu structuralismul lui”. Îi zice Ovid Densusianu: „Te duci acasă în Maramureș și culegi folclor”. Iar el auzise de echipele Gusti care mergeau în nordul Moldovei și a zis: „poi de ce să nu fac și eu un ocol și să câștig ceva de pe urma acestui fapt?” și se înscrie. El avea rolul de a translitera ceea ce se discuta pe teren. Seara se adunau în Fundu Moldovei într-o sală de clasă. Nu prea era lumină și discutau ceea ce reușeau să fișeze peste zi. Iar Mihai Pop avea datoria

de a translitara lucrurile și de a le așeza, de a face lumină. De aceea s-a numit „Sala luminoasă”. Acolo are ocazia de a-l întâlni pe Henri Stahl, are ocazia să îl cunoască pe Harry Brauner, pentru că, fiind cercetare interdisciplinară, era copleșit de personalitățile care erau acolo. Și asta l-a făcut să iubească folclorul. Deși el mereu a zis că nu e etnolog, ci, e oarecum om de litere. Pentru că și teza lui a fost despre scrierile vechi, „Vechea limbă slavă în scrierile teologice”.

- Care a fost relația dumnealui cu Anton Golopenția?

- Ajunge să-i fie prieten, să cunoască cercetările gustiene. O cunoaște și pe Sanda Golopenția. Și au cercetare etno-sociologică pe cont propriu. O cercetare pe care o conduce Mihai Pop. Supărându-i puțin pe cei din Școala Gusti face o poveste a lor. Vine Mihai Pop și în Maramureș, extinde cercetările etno-sociologice. În urma cercetărilor s-a conștientizat faptul că asta era filonul identitar. Asta era ceea ce dădea particularitate zonelor și care contura identitatea zonelor. Mihai Pop vorbea despre zona Maramureșului că la un moment dat recunoștea după port, pe fiecare din ce localitate era. Face o remarcă și anume, că pruncii din Maramureș sunt îmbrăcați în haine de adulți, doar că pe dimensiunea lor. Și de la un moment dat, nu mai vorbea despre această particularitate prin care recunoștea pe fiecare din ce sat e, ci lucrurile au devenit zonale. Și el spunea că „va veni acel timp, dar nu trebuie să ne sperie pentru că e firesc, în care nici asta nu va mai exista, doar în festivaluri. De aceea, trebuie să instituționalizăm ideea festivalului folcloric”. Iar el a fost prezent și aici în Maramureș. Ținea la aspectul asta, pentru că doar acolo vom mai vedea aceste particularități ale portului și manifestării locale sau zonale a ceea ce înseamnă etnocultural.

Tot Academicianul Mihai Pop a reușit să convingă comuniștii să se organizeze „Festivalul Datinelor de Iarnă” de la Sighet. Da, pentru că a găsit o cale. El avea niște prieteni care l-au ajutat sub acest aspect și a găsit varianta de sărbători laice de iarnă. Pentru că era o problemă, vorbind despre datini și obiceiuri de iarnă, clar vorbim despre manifestarea ideii de creștinism. Și asta deranja. Și atunci el a găsit varianta asta și i-a convins. Să nu uităm că el avea o carieră. Era diplomat. Dar întotdeauna pe lângă manifestarea publică erau și manifestările restrânse ale conferințelor. Le păstrăm și astăzi așa cum sunt. Domnul Mihai Dăncuș spunea că nu erau doar conferințe, ci se discutau tratate de filologie, istorie, care au rămas ca fundamente în promovarea spiritului etnocultural. Domnul Mihai Dăncuș spunea că la apariția „Moșului” (nu i se spunea Moșul pentru că era în vârstă, ci pentru că avea un fel de a fi paternal pentru cei din jurul domniei sale), erai obligat să taci, erai obligat să ascuți, erai obligat să te conectezi la ceea ce spunea. Dăncuș probabil că a avut o relație mai deosebită cu el și spunea că Moșu nu vorbea, ci fiecare lucru pe care-l spunea, reprezenta o idee de studiat. Evident, că era așa un picuț de semizeificare, dar fără doar și poate că dumnealui era un fin cunoscător a tot ceea ce însemna etnocultural, în India, Asia și tot ceea ce însemna Europa. Și asta pentru că a și avut ocazii. Se pare că perioada în care a trăit o fost o epocă bună pentru cultura noastră, la început de secol XX.

- Ați cunoscut pe cineva la Glod care a interacționat cu Mihai Pop?

- Țsta a și fost raționamentul pentru care am dorit să facem un eveniment la Glod și să marcăm un spațiu, pentru că atunci când am vorbit despre Mihai Pop, nu știa nimeni, cine mai e, cum e. Cine mai știa despre Mihai Pop a fost domnul învățător Albu Petru, care a fost și director al școlii și a condus ansamblul de la Glod, care la un moment dat, era cu rezultate deosebite la nivel național. Și își aducea aminte domnul director de momentele în care participând la diferite festivaluri, în juriu se afla și Mihai Pop. Și folosea pentru ei apelativul „glodenii mei” sau „maramureșenii mei”. O exprimare așa paternală, dar și de regăsire. Când a venit la Maramureș a considerat valea Cosăului un loc de cercetare, a stat în zona Brebului, nu a făcut o cercetare la Glod. La Glod venea ca acasă.

Și a mai vorbit Mihai Pop la Glod cu Ștefan Petreuș, Dumnezeu să-l odihnească, care l-a cunoscut. Și în afară de domnul director, nu știa nimeni, în localitate nu se știa și atunci mi-am dorit să leg personalitatea Academicianului Mihai Pop de Glod sub forma în care a fost atunci acel eveniment. La școală am pus o placă comemorativă și am creat un spațiu în care sunt poze cu familia academicianului și câteva cărți din biblioteca dumnealui personală. Am organizat și o conferință cu caracter internațional, sub egida Academiei Române. A fost o revistă și mi-a dat posibilitatea să-l întâlnesc atunci pe fiul academicianului, Andrei Pop care a fost arhitect la Paris. Și zic că a fost pentru că la un an după evenimentul de la Glod s-a stins, deși avea în plan înființarea unei burse de cercetare în zonă. Am cunoscut-o pe nepoata academicianului, fiica băiatului mai mare, Ruxandra Pop, pe care am și cunoscut-o în biserica din Glod și îi sunt naș de cununie, păstrând o relație de familie extinsă sau familie spirituală pe care o avem și astăzi. Avem și proiecte comune dedicate Academicianului Mihai Pop. Printr-un proiect am pus bazele Asociației Acad. Mihai Pop pe care o conduc. Am obținut o finanțare de la AFCN prin care am scos la iveală tot ce a însemnat document, ce se afla în arhive, despre Mihai Pop.

Am să vă spun cum s-a născut ideea evenimentului de la Glod. Nu a fost o poveste născută în jurul personalității Academicianului Mihai Pop, pentru că nu știam despre existența academicianului născându-se la Glod. Știam că trebuie să fac ceva, să pun în mișcare administrația locală, care era într-o letargie vis a vis de ceea ce însemna satul Glod, adică eu mergeam la biserică pe un pod rupt, trebuia propulsat ceva. Și am căutat ceva, să pot să leg de satul Glod și să creez ceva, să aduc lume care să oblige administrația locală să facă niște lucruri pentru Glod. Și tot căutând am găsit personalitatea Academicianului Mihai Pop. Mai era o familie Pop în Glod la care m-am dus să întreb dacă știu ceva, nu știau despre ce e vorba. Și încet încet, treptat, vorba domnului Dăncuș, cu domnul Todea, cu domnul prof. Iuga, am început să aflu date. Și încercam să văd unde sunt documente. Peste tot pe unde mergeam sau deschideam, ajungeam la dumneavoastră la Centru. Am fost fascinat de el. Văzând că în școala din Glod nu se știa nimic de el, am dorit ca fiecare copil care trece prin școală, în primul rând din Glod fiind, să știe cine a fost Academicianul Mihai Pop. Să știe că a fost un copil din Glod și a devenit academician. Poate fi un viitor al oricărui copil plecat de acolo.

Mulți și-au dorit să-i fie alături, să studieze cu dumnealui și fiind refuzați au spus că el are un target și nu tot timpul obiectiv, dar asta este.

Domnul prof. univ. dr. Gheorghe Achim a venit la o inspecție de grad la Glod și ne-am cunoscut, am stat de vorbă, era destul de proaspăt ceea ce făcusem. Și o zi întreagă am stat până noaptea târziu și am vorbit la casa parohială despre Mihai Pop. Și văzând documentele ce le aveam până atunci și ceea ce am reușit să facem cu acel eveniment, eu fiind tânăr preot, a fost încântat. Și după o vreme m-a invitat să cuprindem povestea într-un doctorat legat de Academicianul Mihai Pop. Printr-un proiect am reușit să scoatem documente din arhivă, am făcut un scurtmetraj dedicat personalității lui Mihai Pop. Urmează să pun cap la cap studiul dedicat Acad. Mihai Pop. Prin asociația noastră am făcut un bust dedicat academicianului care astăzi este aici în Centrul Cultural Pastoral.

După ce am venit preot, am organizat o conferință Mihai Pop la Sighet. Atunci am avut și reprezentanți ai bibliotecii din Râmnicu Vâlcea. Știți că Mihai Pop și-a lăsat toate cărțile la Râmnicu Vâlcea. Cu domnul Lazăr de la Vâlcea discutam iar domnul Gheorghe Diaconu a venit la Glod. Au fost amândoi doctoranzi ai academicianului și foarte apropiați. M-am tot gândit de ce o bibliotecă acolo și nu la Maramureș. Dar a avut o relație dincolo de student-profesor cu acești oameni. Și asta e raționamentul prin care el a hotărât să-și lase acolo întreaga operă. Și acolo au un departament dedicat academicianului. Și noi ne-am hotărât să facem la Glod un loc dedicat lui Mihai Pop.

- Eu am fost de-a dreptul uimită când am participat pentru prima dată la conferința Mihai Pop de la București. Nu îmi venea să cred că un maramureșean de al nostru, un glodean de al nostru are un asemenea impact. Îl priveau așa ca pe un zeu, cu fascinație. Toate temele erau legate de Mihai Pop. Nu-ți impunea nimeni, puteai să prezinți orice, dar așa, din respect, toată lumea a venit cu lucrare despre Mihai Pop.

- A deschis Mihai Pop câteva uși importante vis a vis de cercetare, dacă ne gândim că a predat și în America. A făcut niște conexiuni pe care doar anvergura unei personalități putea s-o facă, iar el a fost o personalitate. Prietenii cu marii oameni de cultură din Europa, și nu numai, l-au făcut să fie o personalitate. E bine că a venit recunoașterea din partea Academiei, dar destul de târziu. Dar alea au fost vremurile. A predat și în București, a predat și în America, Germania, Italia, ca profesor invitat.

Doamna Acad. Sabina Ispas zicea că Mihai Pop nu a fost etnolog, ci om de litere, un mare filolog. Și în scrierile lui, în special tratatul despre basm, arată anvergura cunoașterii Acad. Mihai Pop.

Am avut bucuria, tânăr fiind, neinițiat la acea vreme, am putut să intru în contact cu personalități fabuloase. Îmi aduc aminte că veneau invitații seara, au ajuns în ziua dinaintea evenimentului, eu eram prins în ceea ce era treabă administrativă, îi întâmpinam, îi salutam și întrebau „unde e părintele?” „Păi, eu sunt!” Și se uitau, mă scanau de sus până jos. „Așa tânăr?” Era laitmotiv. A fost prezent și Vasile Șoimaru, un economist din Republica Moldova, dar un om de litere, care a scris un studiu despre Cornova, Cornova fiind o localitate unde Gusti și Mihai Pop au făcut cercetare sociologică. Și la un moment dat, domnul Vasile Șoimaru a zis: „Aseară am venit la Glod, iar dimineața m-am trezit în Gold!”, impresionat fiind de frumusețea zilei și de tot ceea ce s-a reușit în memoria academicianului. Și cred că de la acea acțiune și prin ceea ce a urmat, am reaprins o flacără, o luminiță cu

privire la de personalitatea Acad. Mihai Pop, vis a vis de faptul că e un fiu al Maramureșului și care a dus știința de care a fost preocupat, pe cele mai înalte culmi. Doar dacă ne gândim la oamenii pe care i-a adus în Maramureș și care au scris despre Maramureș, ca și Claude Karnoouh și Kosey Miya.

Am vrut să renunț la doctorat și m-a motivat doamna Prof. Univ. Dr. Otilia Hedeșan să nu o fac. Mi-a zis că își dorește foarte mult să aibă un doctorand preot. „Să am pe cine conta că se roagă pentru mine aici și când nu o să mai fiu aici”. A fost un mod frumos de a zice: „hai, măi, omule, fă-ți treaba să terminăm lucrarea, nu te lăsa acum la final!” Dar a îmbrăcat-o într-un mod atât de frumos! Și merg să ne întâlnim, că eu nu am lucruri începute și neterminate. Până la urmă a fost un parcurs cu muncă serioasă și ar fi păcat să nu fie finalizat sub forma tezei.

- Ce impresie v-au lăsat oamenii de la Glod? Cum ați interacționat cu ei în calitate de preot?

- În ce mă privește ca început al preoției, nu am avut nicio pretenție vis vis de locul în care să mă duc. Am dorit să fac ceea ce-mi place, neținând cont de spațiu, eu născut la oraș, crescut, format la oraș, dar având bunici la țară. Și am ajuns acolo din prisma preotului și m-am bucurat de respectul oamenilor. Am întâlnit și chestii care mi se păreau ciudate, de la modul de viețuire de zi cu zi al unor persoane.

- La ce anume vă referiți?

- Am întâlnit bătrâni care trăiau extrem de simplu, ca în cărțile pe care le citisem despre locuitorii de la țară și n-am crezut că mai sunt în zilele noastre astfel de moduri de a viețui într-o căsuță cu o cameră, fără apă curentă, doar atât era chestia ancorată în zilele noastre, electricitatea. În rest, lipsa totul cu desăvârșire. Mi se părea foarte ciudat, să intru parcă într-o altă epocă. Erau oameni în vârstă. Și nu am crezut că va trebui să avem discuții despre igienă, modul de a igieniza spațiul în care trăiești, în care dormi, în care mai ai și un copil. Și aici m-a ajutat mult și preoteasa. Evident că s-au mai schimbat lucrurile o dată cu posibilitatea de a ieși în străinătate. Chiar dacă erau case noi, mai erau probleme de genul. Dar erau foarte calzi, foarte buni, nu foarte credincioși, atipic pentru Maramureșul Istoric. Vă spuneam și când ați fost atunci la mine la Glod că e atipic.

Și denumirea satului transmite asta! Ce înseamnă glod? Mocirlă, mociar.

Un sat cu 630 de locuitori când am plecat eu, 400 ortodocși și 230 împărțiți în cele 3 culte neo-protestante și cu subdiviziunile lor. Și foarte vocali și incisivi.

- Mai puțin credincioși în sensul că nu erau practicanți?

- Cunoașterea doctrinară era jos de tot. Am găsit o biserică cu 20-30 persoane duminica la biserică. Fiind 400 de ortodocși, era puțin. Când am plecat din Glod am lăsat o biserică cu 80-90 de persoane duminica. Am reușit. Era un aspect foarte interesant la Glod. O dată că e una dintre localitățile unde există doar biserica monument istoric, biserica dinainte de 1700. Aici și istoria noastră e viciată puțin. E interesant că mai toate bisericile datează de la 1700. Anul acela a fost unicul în care s-au construit aproape toate? Și un lucru foarte interesant era, că dacă aveam nevoie de o anumită sumă de bani pentru biserică, probabil că îmi trebuiau 2-4 luni să adun din localitatea respectivă. Dar dacă aș

fi spus că am nevoie eu personal ca preot, în câteva zile aş fi avut acea sumă acasă. Adică aveau ideea asta că țin la preot dacă se pot mândri cu el, dacă are vreo calitate. „Îi popa nost” o spuneau cu mândrie și mai aveau vorba asta „tăți preoții noști o plecat din Glod în parohii mari”. Omul chiar dacă credem noi, structural nu se schimbă foarte mult, doar schimbă ambalajul. Iar ca preot, ai șansa să lucrezi cu omu structural și cu partea lui de suflet, dincolo de ceea ce se vede. Toată povestea se învârte în jurul unei chei, educația. Și știi sigur că înțelegeți mai bine decât mine, pentru că studiați fenomenul. Poți să ai, poți să dobândești, poți să-ți procuri, dacă nu ești. Ori ești, ori nu ești. Te naști spre înviere. Moartea nu mai reprezintă o stare, ci este o virgulă, un moment, între ceea ce înseamnă viață biologică și viață spirituală. Temporalitate și veșnicie, fizic și metafizic.

- Ce se întâmplă cu sufletul omului după moarte, până la A Doua Venire?

- Are loc judecata particulară, pentru că omul își ia răsplata de la Dumnezeu pentru tot ce a făcut și pentru tot ce ar fi putut face și nu a făcut. Și există apoi judecata universală pentru că faptele noastre au ecou, dincolo de timpurile noastre, dincolo de viațuirea noastră pe acest pământ. Dacă vorbim de la o idee, un gând, o realizare, de exemplu, conglomeratul atomic. Încă mai poate un nebun să dea drumul unei bombe atomice, să distrugă întreaga lume. Dar cel care a creat bomba, este deja în veșnicia lui Dumnezeu luându-și osânda în fața judecății particulare. Dar încă creația lui poate să mai producă efecte în lume. Și atunci va avea loc judecata universală când se va trage linie vis a vis de tot ce înseamnă existență pământească, existență temporală. Și la judecata universală vom primi răsplată și pentru ceea ce am lăsat ca și ecou în urma noastră. Pentru că mai rămâne și un ecou al dragostei, al sămânței bune cultivate. Se duce un om însetat fiind, bea apă dintr-o fântână. Și zice: „Doamne, iartă-l, pe cel ce a săpat această fântână”.

- Sufletul după această primă judecată ajunge în rai sau iad sau așteaptă judecata universală?

Ajunge în rai sau iad. Nu căderea celor din rai înseamnă ceva. Sf. Apostol Pavel vorbește despre mai multe ceruri. „În trup fiind sau nu în trup, nu știu, Dumnezeu știe, am văzut lucruri de nevăzut și am auzit cuvinte de nevorbit sau de nespus”. Și vorbește despre Cerurile prin care a trecut. Diavoli îi cer lui Dumnezeu să-i arunce în porci, nu în iad. Iadul este locul unde stau diavoli, dar nu e locuința lor. Pentru că e atât de crunt, încât nici ei nu își doresc căderea în iad. Și zice o chestie superbă, că iadul este locul lipsit de Dumnezeu. Și că nimic nu poate să fie mai urât decât un loc de unde lipsește iubirea. Și nădăjduim că nu vom vedea. Noi avem anumite afecte pe care le avem dincolo de trup. Spunem că le avem la nivel mental, dar ele se manifestă în suflet. Sufletul poartă cu el tot acest bagaj al dorințelor, de aici și dincolo. Mai sunt Sfinții părinți care spun că iadul reprezintă locul în care sufletul nu-și poate împlini dorințele sale păcătoase, adică bețivul simte setea băuturii, dar nu poate să și-o astâmpere, desfrânatul simte nevoia desfrâului, dar nu poate să-și satisfacă pornirea. Acest chin este teribil. Noi rămânem interconectați cu cei plecați din această lume, în sentimentul dragostei. Nu se stinge dragostea față de o persoană în momentul în care ea pleacă în Veșnicia lui Dumnezeu. Chiar le simți prezența. Dragostea se naște din sămânța a ceea ce ai lăsat pe acest pământ, dacă ai fost un om bun.